

ΕΤΟΣ ΣΤ'.
ΑΡΙΘ. 79.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 7873.

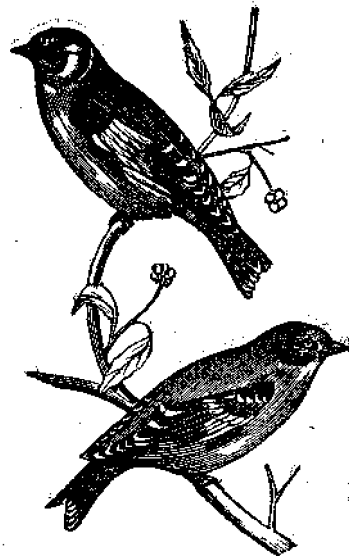
Τιμή ἑτησία, Ἀθηνῶν λς 80
Ἐπαρχιῶν „ 60
Ἰουρκίας δρ. 1,00

«ΦΥΛΛΑ ΜΟΝΟΝ»

Ἡμέραν τινα ἐνῶ ὁ Κύριος ἡμῶν ἐπορεύετο ἀπὸ τῆν Βηθανίαν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ἐπείνασε. Καθ' ὃ δὸν ἰδὼν ὠραίαν συκὴν ὑπῆγε πρὸς αὐτὴν ἵσως εὐρεῖ καρπὸν. Φθάσας δὲ εἰς τὸ δένδρον δὲν ἦδρεν ἐπ' αὐτὸ οὐδὲ ἓν κἄν σῦκον· δὲν ὑπῆρχε τίποτε ἐπ' αὐτὸ εἰμὴ φύλλα μόνον. Μακρόθεν ἡ συκὴ αὕτη ἔκαμνε μεγάλην ἐπίδειξιν. Ἐφαίνετο ὡς νὰ ἦτο πράγματι καρποφόρος, ἀλλὰ δυστυχῶς ἦτο μόνον μία μεγάλη ἀπάτη. Ἐάν ἡ συκὴ αὕτη ἦτο ἄκανθος οὐδεὶς καρπὸς βεβαίως ἤθελεν ἐλπίζεσθαι παρ' αὐτῆς, ἀλλὰ νὰ ἦναι συκὴ, ἦτις ἔγεινε διὰ νὰ φέρῃ καρπὸν, καὶ νὰ εὐρίσκηται εἰς τόπον, ὅπου ἠδύνατο νὰ ἦναι ὠφέλιμος εἰς τοὺς πτωχοὺς, τοὺς πεινασμένους, καὶ τοὺς κέκοπιασμένους ὁδοιπόρους — διὰ ἓν τοιοῦτον λέγω δένδρον, νὰ μὴ ἔχη ἐπ' αὐτοῦ κανένα καρπὸν εἰμὴ φύλλα μόνον ἀληθῶς τὸ τοιοῦτον προσηνεί κακὴν ἐντόπωσιν καὶ δυσἀρέσκειαν. Ἀπατᾷ τοῦς ἀνθρώπους. Προσποιεῖται ὅτι εἶναι τι ἐνῶ εἶναι οὐδέν. Ἐναι ψευδής. Διὰ τοῦτο ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς κατηράσθη τὴν ἀπατηλὴν συκὴν. Εἰπὼν εἰς αὐτὴν «Νὰ μὴ γείνη πλέον ἀπὸ σοῦ καρπὸς εἰς τὸν αἰῶνα.» Καὶ παρεῦθε ἐξηράνθη.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς διὰ τῆς πράξεως ταύτης θέλει νὰ μᾶς διδάξῃ τοῦτο τὸ σπουδαῖον μάθημα, ὅτι, ἐάν δὲν μεταχειρίζομεθα τὰς εὐκαιρίας καὶ τὰ προνόμια τὰ ὅποια ἐνεπιστεύθη εἰς ἡμᾶς διὰ τὸ καλὸν ἡμῶν αὐτῶν καὶ τῶν ἄλλων, ταῦτα πάντα θὰ ἀφαιρεθῶσιν ἐξάπαντος ἀπὸ ἡμᾶς. Ναι, ὁ Θεὸς θὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς ἐπιτεκεθῇ εἰς τοιαύτην ἡμέραν, καθ' ἣν δὲν προσδοκοῦμεν, διὰ νὰ ἐξετάσῃ τὸν βίον ἡμῶν ἐάν φέρῃ καρπὸν. Ἐβαλεν ἕκαστον ἐξ ἡμῶν εἰς θέσιν ὅπου δυνάμεθα νὰ ἤμεθα ὠφέλιμοι—εἰς θέσιν ὅπου οἱ ἄλλοι ἐλ-

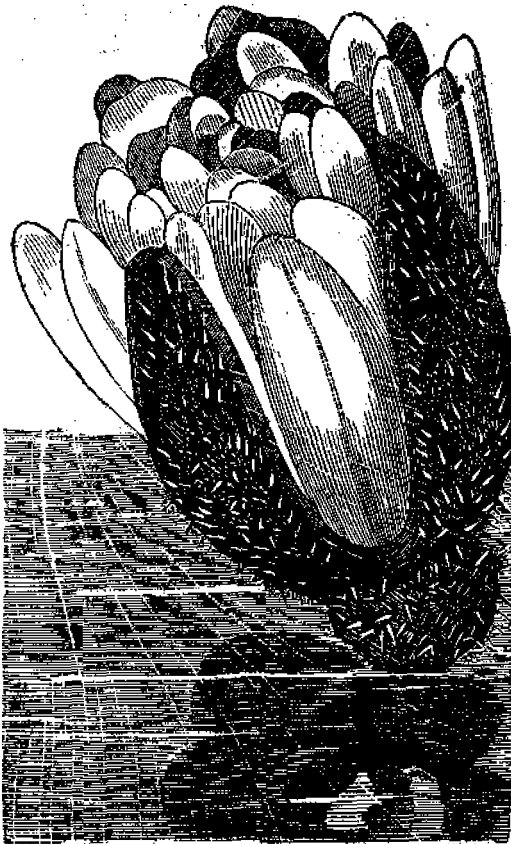
πίζουν ἀπὸ ἡμᾶς καλὰ παραδείγματα. Πόσον λοιπὸν θὰ ἦναι ἐν-φανερῶθῃ ὅτι δὲν ἤμεθα ὅτι προσκοιούμεθα, ὅτι ἡ θρησκεία ἡμῶν εἶναι ἀπλή ἐπίδειξις, ὅτι ἤμεθα χριστιανοὶ κατ' ὄνομα μόνον, ὅτι ὁ βίος ἡμῶν παράγει οὐδὲν ἄλλο εἰμὴ φύλλα μόνον! Πόσον δυσἀρεστον τὸ τοιοῦτον εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Πόσον δυσἀρεστον εἰς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν. Ἄς ἐνθυμώμεθα πάντοτε τὴν κατηραμένην ταύτην συκὴν. Καὶ ἄς ἐνθυμώμεθα, πρὸ πάντων διὰ ποίαν αἰτίαν κατηράσθη αὐτὴν ὁ Κύριος ἡμῶν διότι, λέγει τὸ Ἐδαγ-γέλιον, «οὐδὲν εὐρεν ἐπ' αὐτὴν εἰμὴ φύλλα μόνον:»

Η ΠΟΙΚΙΛΙΣ (κάρδερνιά)

Τὸ μικρὸν τοῦτο πτηγνὸν εἶναι ἀνήσυχον, ζωηρὸν καὶ ἰδιότροπον. Τὸ ποικίλον αὐτοῦ πτέρωμα εἶναι ὠραίο-

τατον και η φωνή του τόν γλυκεία, ὥστε δικαίως κατατάσσεται μεταξὺ τῶν μᾶλλον φθικῶν πτηνῶν. Συχνότατα τρέφουσιν αὐτὴν ἐντός ενός καὶ τοῦ αὐτοῦ κλωβίου μετὰ τῶν ἀκανθίδων (καναριῶν,) τὰ ὁποῖα ἔχει τὴν κακεντρέχειαν νὰ πειράζη. Τρέφεται μὲ κανναβίδα (κανναβόσπορον) καὶ χόρτα χνιῶδη· πρὸ πάντων δ' εὐχαριστεῖται νὰ ξεφλουδίζη τοὺς κόκκους τῶν σκολύμων· κατασκευάζει τὴν φωλεάν του ἐντός τῶν φουτεῶν, ἐκ βρύων, λειχίνων καὶ ξηρῶν χόρτων· ἡ θήλεια τίκτει δις τοῦ ἔτους· μολονότι δὲ ἡ ποιικίς εἶναι κούφη καὶ μικρόνους, μολογούτοσα τιθασσομένη μανθάνει νὰ ἀδῆ, πολλοὶς δὲ καὶ νὰ ἑμιλῆ· ἡ κεφαλή αὐτῆς εἶναι ὠραίου, ἐρυθροῦ χρώματος, καὶ ἐπὶ τῶν πτερόγων τῆς ὑπάρχει πλάξ τις κίτρινη.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΒΙΚΤΩΡΙΑ
(Victoria Regia.)

Ὅλγοι τῶν ἀναγνωστῶν μας βέβαια γινώσκουν τὴν ὑπαρξίν τοῦτου τοῦ περιέρπου καὶ μεγαλοπρεποῦς ἐνταύτῳ ἄνθους, τοῦ ὁποῖου τὴν εἰκονογραφίαν καταχωρίζομεν ἄνωθε.

Τὸ φυτόν τῆτο ἀνεκαλύφθη κατὰ τὸ 1837 ὑπὸ τῆ σὶρ B. Schombergk εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ Berbiee τῆς Βρετανικῆς Γαϊάνης καὶ μεταφερθὲν εἰς Ἀγγλίαν ἐπωνομάσθη, χάριν τῆς βασιλείσσης, ἡ βασίλισσα Βικτωρία. Ἡ διάμετρος τοῦ ἄνθους εἶναι 14 δακτυλ. καὶ τὸ φύλλον του ἔχει μῆκος 5 πόδ. Βλαστάνει ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος ὡς ἐπιπλέον σῶμα καὶ τὰ φύλλα του εἶναι ἐκ τῶν ποικιλοτέρων καὶ ζωηροτέρων χρωμάτων, τὰ ὁποῖα ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν φύσιν ἀπῆντησέ ποτε.

Τὸ τῆς εἰκονογραφίας εἶναι κατ' ἀντιγραφὴν ἀπὸ κηρίνου, τὸ ὁποῖον ὑπῆρχεν εἰς τὴν κατὰ τὸ 1851 ἐν Λονδίῳ παγκόσμιον ἔκθεσιν, πεπλασμένον ἀπὸ τὴν περιφρῶμον τῆς Βασιλείσσης τῆς Ἀγγλίας κηροπλάστριαν κυρίαν Peachey.

Ὁ κακὸς ἄνθρωπος πολλὰκις παιδιόθεν φαίνεται
(ὅτι νὰ γείνη τοιοῦτος.)

Ὅταν βλέπωμεν παιδίον ἀνελῶς κτυποῦν ἢ ἔππον ἢ ὄνον, ἢ λιθοβολοῦν τοὺς σκύλους ἢ τὸς γάτας, λέγομεν κατ' ἑαυτοὺς ὅτι τὸ παιδίον ἐκεῖνο ἀν μεγαλώσῃ θὰ γείνη ἕως κακὸς ἄνθρωπος. Ὅταν ὁ Νέρων, ὁ σκληρὸς καὶ αἰμοβόρος αυτοκράτωρ τῆς Ρώμης, ἦτο μωρὸν παιδίον, λέγεται ὅτι ἦτο πολὺ σκληρὸς εἰς τοὺς σκύλους· καὶ ὅτι ἀφήρει (ἐκοπτε) τὰ πτερά τῶν μωτῶν καὶ ἐθασάνιζεν αὐτάς κατὰ διαφόρους τρόπους. Ἀφοῦ δὲ ὁ Νέρων ἐμεγάλωσε ἀράγε ἔγεινεν εὐσπλαγχνος; Ὅχι, βεβαίως ὄχι· ἐπειδὴ ἡ Ἰσουλία μᾶς λέγει ὅτι ἐφόνευσεν ἀνηλεῶς, καὶ ἔκασεν ἀσπλαγχνως, ὄχι μόνον πολλοὺς ἀγαθοὺς ἀνθρώπους, ἀλλ' ἐθανάτωσε καὶ τὸν φίλον καὶ διδασκαλὸν τῆς Σενέκας καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν μητέρα του Ἀγριππίνην.

Η ΤΩΝ ΧΡΗΜΑΤΩΝ ΥΠΟΛΗΨΙΣ.

Πόθεν καὶ διατί αἱ τόσαι ἀπάται καὶ αἱ τόσαι καταχρήσεις τῆς ἐμπιστοσύνης; Πρῶτον καὶ κύριον διότι ἡ πρὸς τὰ πλοῦτη ὑπόληψις εἶναι μεγάλη, ἀδιάφορον πόθεν καὶ πῶς τὰ πλοῦτη ταῦτα συναγονται. Πολλοὶ νομίζουσιν ὅτι ἅμα κάμωσι χρήματα, ἀδιάφορον διὰ τίνος μέσου, θὰ ἀπολαύσωσι τῆς ὑπολήψεως καὶ τοῦ σεβασμοῦ τῶν πολλῶν· καὶ δυστυχῶς πράττει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι οὕτως ἔχει. Συχνότατα βλέπομεν τὴν ἐνάρετον καὶ τιμίαν Πτωχίαν περιφρονουμένην, τὸν δὲ κεχρυσωμένον Δόλον ἐπισώραντα τὴν γενικὴν προσοχὴν, καὶ ἴσως καὶ τὸ σεβας ..... Ὡς πρὸς ταῦτα ὁμῶς πιστεύομεν ὅτι ὁ λαὸς μας ἔρχισεν νὰ ἀλλάξη

φρόνημα. Ἡ ἐρώτησις «ἔχει χρήματα;» ἤρχισεν νὰ παρακολουθῆται καὶ ὑπὸ τῆς ἐρωτήσεως «Πῶς τὰ ἔκαμα;» Προσέει δὲ καὶ αὐταὶ αἱ μητέρες, αἰτινες πρὶν ἐφαίνοντο ἐπαναπαύμεναι μόνον ἐπὶ τῆς βεβαιότητος ὅτι οἱ μέλλοντες σύζυγοι τῶν θυγατέρων των ἔχουσι χρήματα, ἤρχισαν τῶρα νὰ ἐρωτῶσι πῶς οἱ καλοὶ γαμβροὶ οὗτοι ἀπέκτησαν τὰ χρήματα. Ἐλπίσωμεν δὲ ὅτι προΐοντος τοῦ χρόνου καὶ ὁ λαὸς μας, ἔτι καλλίτερον ἐκτιμῶν τὰ πράγματα καὶ τὰ πρόσωπα θέλει δώσει καὶ εἰς τὸν πλοῦτον καὶ εἰς τὴν ἀρετὴν τὰς ἀνηκούσας ἀδοῖς θέσεις, καὶ οὕτω κλείσει τὴν ἀνοικτὴν πρὸς τὸν δόλον καὶ τὴν ἀπάτην σήμερον θύραν.

Ο ΕΥΓΕΝΗΣ ΚΑΙ Ο ΑΣΤΕΙΟΣ ΤΟΥ.

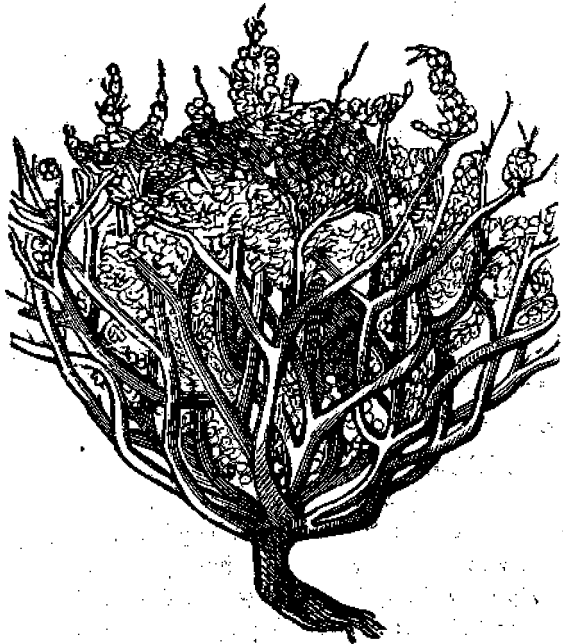
Ἐπὶ πρῶτον ποτε κάποιος πλούσιος κύριος δοτις διατήρει εἰς τὴν οἰκίαν του μωρὸν τινα (καθὼς ἐσυνεθίζον νὰ κάμωσιν οἱ μεγαστῆνες εἰς τοὺς παλαιούς χρόνους διὰ νὰ διασκεδάζωσιν) εἰς τὸν ὅποιον ἔδωκε μίαν βράβδον, διατάξας αὐτὸν νὰ τὴν φυλάττη ἕως ὅσους ἤθελε συναπαντήσῃ κανένα μωρότερον ἑαυτοῦ· καὶ εἰς ἀπῆλτα τοιοῦτόν τινα νὰ τοῦ τὴν παραδώσῃ.

Μετ' ὀλίγα ἔτη, ὁ κύριος τοῦ ἡσθένους, καὶ ἡσθένους μάλιστα ἕως θανάτου· ἔλθων δὲ ὁ μωρὸς νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ, ἤκουσε παρ' αὐτοῦ, ὅτι ἔπρεπε μετ' ὀλίγον νὰ τὸν ἀφήσῃ. «Καὶ ποῦ θέλεις ὑπάγει;» ἤρωτησεν ὁ μωρὸς. — «Εἰς ἄλλον κόσμον ἀπεκρίθη ὁ κύριος. — Καὶ πότε θὰ ἐπιταρῆψῃς; μετὰ ἕνα μῆνα;» — «Οὐχί.» — «Μετὰ ἕν ἔτος;» — «Οὐχί.» — «Πότε λοιπόν;» — «Οὐδέποτε.» — «Οὐδέποτε! καὶ ποῖαν προμήθειαν ἔκαμας διὰ τὴν εὐδαιμονίαν σου εἰς ὅσους ὑπάγει;» — «Τίποτε, οὐδὲ τὸ παραμικρόν.» — «Τίποτε;» εἶπεν ὁ μωρὸς, οὐδὲ «τὸ παραμικρόν; Τότε ἴδου, λάβε τὴν βράβδον σου. Ἀναχωρεῖς διὰ παντός, καὶ χωρὶς νὰ κάμῃς τὴν παραμικρὴν ἐτοιμασίαν διὰ ταξίδιον, ἀπὸ τὸ ὅποιον δὲν θὰ ἐπανέλθῃς οὐδέποτε πλέον! Λάβε τὴν βράβδον σου, διότι ἐγὼ οὐδέποτε ἔπραξα τοιαύτην ἀνησίαν.» Ποῖος τάχα νὰ ἦτο μωρότερος ἀπὸ τοῦ; δύο τούτους;

ΛΟΓΟΙ ΑΠΟΘΝΗΣΚΟΝΤΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ.

Ὅτε ὁ Σεβῆρος, ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης, ἡσθάνθη προσεγγίζον τὸ τέλος τῆς ζωῆς του, ἀνέκραξεν. «Ἀπῆλθαισα πᾶν πρᾶγμα, καὶ πᾶν πρᾶγμα δὲν εἶναι τίποτε!» ἔπειτα διατάξας νὰ τοῦ φέρωσι τὸ κιβώτιον, εἰς τὸ ὅποιον ἔμελλον νὰ ἐγκλείσωσι τὴν κίνη του, διότι τὰ σώματα κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Ρωμαίων καὶ Ἑλλήνων ἐκαίοντο, εἶπε «Μικρὸν κιβώτιον, οὐ

θέλεις περιέχει ἄνθρωπον, διὰ τὸν ὅποιον ὁ κόσμος ἦτο πολὺ μικρός!» «Ματαιότης ματαιότητων τὰ πάντα τα ματαιότης.»

ΤΟ ΡΟΔΟΝ ΤΗΣ ΙΕΡΙΧΩ.

Μερικὴ βεβαίως τῶν μικρῶν ἡμῶν συνδρομητῶν ἔχουσι ἀκούσει κάτι τι περὶ τοῦ περιέργου τούτου ῥόδου, τοῦτέστι, πῶς ἀπὸ ξηρανθῆ πάλιν ἀνανεοῦται ἅμα τεθῆ εἰς τὸ ὕδωρ... Περὶ τούτου ὅμως πολλὰ παρὰ διὰ ἴσως ἀκόμη ἀμφιβάλλουν. Ἄλλὰ πρὸς πληροφρίαν αὐτῶν δυναμέθα νὰ εἰπαμεν ὅτι κατὰ τὴν τελευταίαν ἡμῶν περιήγησιν πρὸ δύο ἔτων εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη εἶχομεν τὴν εὐκαιρίαν νὰ βεβαιωθῶμεν τὴν ἀλήθειαν περὶ τῆς ιδιότητος τοῦ παρατένου τούτου ῥόδου· καὶ πράγματι ἔχει καθὼς κοινῶς πιστεύεται ἦγον τὸ θλῶ; κατὰ τὴν τούτου ῥόδου ἀναλαμβάνει ἐκ νέου ἐν παντὶ τέπῃ καὶ χρόνῳ ζωῆν. ἅμα τεθῆ εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ ἀποβάλλει αὐτὴν ἅμα ἐκλείψῃ ἢ ὑπὸ αὐτοῦ ἀπορηθεῖσα ὑγρασία.

Πάνθεν οἱ ἱατροὶ λαμβάνουσι τὴν ἐργασίαν αὐτῶν.

Βασιλεὺς-τις τῆς Περσίας ἔστειλεν εἰς μίαν φυλὴν τῶν Βεδουίνων περιήγησιν τινα ἱατρῶν ὅπως φροντίσῃ διὰ τὴν υγίαν τῆς φυλῆς ἐκείνης. Φθάσας ὁ ἱατρὸς εἰς τὸ μέρος εἰς τὸ ὅποιον κατοικοῦν οἱ Βεδουῖνοι, εἶπεν εἰς αὐτοὺς τὸ αἶτιον τῆς ἀποστολῆς του, καὶ

ἠρώτησεν αὐτοὺς.—Πῶς ζήτε σεῖς ἐδῶ;—Οἱ δὲ ἀπεκρίθησαν ὡς ἀκολούθως:—Τρώγομεν μόνον στὰν συναισθανώμεθα πείναν, καὶ δὲν τρώγομεν ποτὲ ὑπὲρ τὸ δέον.—Ἐὰν οὕτως ἔχη τὸ πρᾶγμα, εἶπεν ὁ ἰατρός, πρέπει νὰ ἐπιστρέψω ὑπόθεν ἦλθον, διότι βλέπω ὅτι δὲν θὰ ἔχω ἐδῶ ἐργασίαν.

ΜΙΚΡΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ.

Μικρὰ πράγματα καὶ μικρὰ παιδιά ἐπροξένησαν πολλάκις μεγάλα ἀποτελέσματα. Ὁ μέγας κόσμος τὸν ὅποιον κατοικοῦμεν συνίσταται ἐκ μικρῶν μορίων τὸ σον μικρῶν ὡς ἡ ἐπὶ τῆς παραλίας ἄμμος. Ἡ ἀπέραντος θάλασσα γίνεται ἐκ μικρῶν σταγόνων (σταλαγματιῶν) ὕδατος. Καὶ αἱ μικραὶ μέλισσαι πόσον μέλι κάμνουν!

Μὴ ἀποθαρρυνθῆτε λοιπὸν διότι εἶσθε μικρὰ. Ὁ μικρὸς ἀστὴρ φέγγων λαμπρῶς ἐν τῇ σκοτίᾳ τῆς νυκτός, πολλάκις γίνεται τὸ μέσον διὰ τοῦ ὁποῖου πολλοὶ δυστυχεῖς ναῦται σώζονται ἐκ τοῦ ναυαγίου· ὥστε καὶ μικροὶ χριστιανοὶ δύνανται νὰ κάμνουν πολλὰ ἀγαθὰ πράγματα, ἐὰν μόνον θέλουν καὶ ἐπιθυμοῦν τοῦτο, καὶ ζητοῦν εὐκρινῶς παρὰ τοῦ οὐρανοῦ πατρὸς των τὴν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀναγκαίαν βοήθειαν καὶ δύναμιν.

ΟΙ ΔΥΩ ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ.

Ὁ κῆρ χοιροβοσκὸς Θωμᾶς, καὶ ὁ φίλος του Βερνάρδος Ἐπήγαναν μίαν φορὰν στὴν πόλιν τῆς Παλλάδος. Βρῆκε ὁ Θωμᾶς στὸ δρόμο μὲν σακκεῦδα μὲ φλωρίαι, ἦταν δὲα τριακόσια κίτρινα! λαμπρὴ θωριά!
—Τώρα, λέγει ὁ Βερνάρδος, ἔλα νὰ τὰ μοιραστοῦμε!
Ἀφοῦ πῆσανε στὸ δρόμο, τόχη ἦταν νὰ τὰ βροῦμε.
—Ἐλα γαίτονα στὸ νοῦ σου, τόχη ἦταν νὰ τὰ βρῶ!
Ἀπεκρίθη ὁ Θωμᾶς μασ; μ' ἓνα ὄφος σοβαρό!
Ὁ Βερνάρδος ἐμουγώθη καὶ δὲν ἔβγαλε μιλίῳ Ἐχασε καὶ τὴ χαρὰ του τοῦ ἐκόπη καὶ ἡ λαχρὰ!
Ἀλλὰ ὅστερ' ἀπὸ ἄλγο, στὰν μ'παῖναν ἓς ἓνα λόγγο. Τέσσαρες φουσανελάδες νά! τοὺς κόφτουνε τὸ δρόμο.
—Ἐγαθῆκαμε Βερνάρδε!... θὰ μᾶς κλέψουν τὰ φλωρίαι!
—Θὰ τὰ κλέψω πὶ Θωμᾶ μὲ. Νὰ, τὸν βλέπετε; τί θαλερά!

Ὅταν τὰ θώρας,—τὰ βρήκα;—σοῦ φωνάζει ὁ κούτος!
Μὰ ἄν πλάκωσαν οἱ κλέφταις—θὰ μᾶς κλέψω—σοῦς ἀντός!
Χ' τοῦ τ' ἀρκάχων δὰ οἱ κλέφταις τοῦ καλοῦ σου τοῦ Θωμᾶ;
Κι' ὁ Βερνάρδος; τὸ χαβὰ του! τραγουδάει καὶ γελᾷ!
Λέγων ἄνωχ τέτερον φίλον κουτοπόνηρον τὸν τρόπον;
Ὅστε τὸνομα εἰςίσε; οὔτε κὰν αὐτόν τὸν κέπον!
Κ. Γ. Κ.

ΙΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Πού ἀναγινώσκομεν ὅτι ὁ Θεὸς δίδει τὸ ὄνομα τοῦ εἰς τὴν ἐκκλησίαν;
2. Φέρε ἀποδείξειν ἐκ τῆς Ἁγίας Γραφῆς ὅτι λαὸς τις ἀποκαθίσταται λίαν ἔνοχος στὰν αὐτοθαλήτως ὑποτάσσεται εἰς τὰ κακόν;
3. Πού προελέχθη ὁ ἀριστομὸς ὑλοκλήρου πόλεως καὶ ὅτι τὰ σκεῦη αὐτῆς θέλουν εἶσθαι ὡς τὸ περιστήθιον τοῦ Ἀρχιερέως;

Μικροὶ μου φίλοι.

Φθάσαντες θεῖα συνάρσει αἰσίως εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔκτου τούτου ἔτους τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παιδῶν ἐκφράζομεν καὶ πάλιν τὴν εὐγνωμοσύνην ἡμῶν πρὸς τὸν δοτῆρα παντός ἀγαθοῦ καὶ διὰ τὴν ἐκ μέρους ὑμῶν ὑποστήριξιν τῆς ἐφημερίδος καὶ διὰ τὴν παρὰ Θεοῦ βοήθειαν καὶ ἐνθάρρυνσιν τὴν ὁποίαν μέχρι σήμερον ἐλάβομεν. Εἶθε ἡ αὐτὴ θεῖα βοήθεια νὰ ἦναι μετὰ πάντων ἡμῶν καὶ εἰς τὸ μέλλον καὶ νὰ συνοδεύῃ οὕτω τὴν μικρὰν ἡμῶν ἐφημερίδα, ὥστε νὰ ἦναι ὠφέλιμος καὶ εἰς τοὺς ὁμοίους ἡμῶν, καὶ προσέτι νὰ συντελῇ πρὸς δόξαν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὡς εἶπομεν ἐν τῇ προηγουμένῃ φύλλῳ ἀπεφασίσθη νὰ ἐκδίδηται, Θεοῦ θέλοντος, ἡ Ἐφημερίς τῶν Παιδῶν ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Ἰανουαρίου ἅπασι μὲν τοῦ μηνός, ἀλλ' ἔχουσα διπλοῦν μέγεθος· δηλαδὴ εἰς ὀκτὼ σελίδας. Τούτου ἔνεκα παρακαλοῦμεν ὑμᾶς καὶ ἅπαντας τοὺς ἀξιοτίμους ἡμῶν συνδρομητὰς νὰ ἐπιστήσῃτε τὴν προδοχὴν σας εἰς τὰ ἑξῆς.

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Ἰανουαρίου ἡ ἐτησίαι συνδρομὴ τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παιδῶν εἶναι:

Διὰ τὰς Ἀθήνας	Δραχ. 1;
Διὰ τὰς ἐπαρχίας	» 1,20
Διὰ τὴν Τουρκίαν ὅπου προσεγγί- ζει ἀτμόπλοιον	» 2, 2,
Διὰ μέρη ὅπου δὲν προσεγγίζει	» 2,30
Διὰ τὴν ἑσπερίαν Εὐρώπην ἐν γέ- νει καὶ τὴν Ρωσσίαν	» 3,50

Ἐὰν ἡ συνδρομὴ δὲν προκαταβληθῇ διαρκούντος τοῦ Δεκεμβρίου, δὲν θὰ σταλῇ τὸ φύλλον τοῦ Ἰανουαρίου.

Ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἶναι ἡ μόνη ἀπάντησις ἡμῶν πρὸς τοὺς πληρωσάντας.

Ἡ τιμὴ τῶν παρελθόντων ἐτῶν ἀναβιβάζεται ἔνεκα τῆς συνεχοῦς ἀναυτωπώσεως διὰ μὲν τοὺς ἐν Ἑλλάδι εἰς δραχ. 1, διὰ δὲ τοὺς ἔξω εἰς δραχ. 2.

Ὁ Συντάκτης καὶ ἀναγ. αὐτοῦ
I. Σ. ΔΟΥΡΑΡ.